

Hồi 14

Tiết Cừ lúc này quả thật tốt cùng đau khổ, vì chàng đang định rời xa Liễu Hồng Ba, bởi tơ tình của Liễu Hồng Ba càng lúc càng quấn chặt lấy chàng, gần gũi thêm một ngày, lúc rời xa sẽ thêm một phần đau khổ.

Đành rằng chỉ có bảy ngày gần gũi, sau bảy ngày hãng rời xa cũng chẳng phải không được, nhưng mình đâu phải kẻ vong ân, bảy ngày nhờ phúc của người ta giữ được tính mạng, bình yên rồi lại bỏ rơi người ta, chàng thà chết cũng không thể làm vậy.

Bống nghe Liễu Hồng Ba nói:

- Đại sư, quý tự có thể cho chúng tôi ở tạm vài hôm được không?

Từ Bi tăng do dự một hồi mới nói:

- Ở tạm vài hôm lẽ ra cũng không hề gì, nhưng vì bổn tự đang trong tháng kỵ, lão tăng phải chép Phật Địa Kinh để mong được bình an, nếu ở trong tự phải nghe theo lão tăng, nữ thí chủ nghĩ sao?

Liễu Hồng Ba mừng rỡ, Từ Bi tăng đang chép kinh cầu mong bình an, nếu ở lại trong tự thì cũng được tốt lành, bèn vội quay sang Tiết Cừ nói:

- Cừ ca, chúng ta hãy ở lại đây vài hôm, nhờ phúc của đại sư được không?

Liễu Hồng Ba nói rõ là nhờ phúc của đại sư, đó là muốn xóa bỏ thành kiến của Tiết Cừ đối với mình, nào ngờ Tiết Cừ nghe Liễu Hồng Ba định ở lại, chàng liền nói:

- Không, Ba muội hãy ở lại một mình, ngu ca sẽ báo cho lệnh sư biết, đến đây đón Ba muội!

Giọng nói hết sức kiên quyết, không thể xoay chuyển được, nếu không phải vì Liễu Hồng Ba có nốt ruồi phúc, chàng cũng không vội vã như vậy, cho dù rời xa thì gần gũi thêm bảy ngày nữa cũng chẳng hề gì, giờ thì gần gũi thêm một ngày cũng đau khổ, như là phải chịu thêm ân huệ rất lớn của nàng vậy.

Liễu Hồng Ba nghe vậy hoảng kinh nói:

- Không, muốn đi thì cùng đi, muốn ở thì cùng ở, Cừ ca đừng hòng bỏ rơi tiểu muội, cho dù chết, tiểu muội cũng phải chết chung với Cừ ca, vĩnh viễn không rời xa nhau.

Liễu Hồng Ba trong khi nói nước mắt chảy dài, vô cùng bi thiết, Tiết Cừ hết sức không đành lòng, nhớ lại lúc mình điều thương trên Bách Hoa Đảo, Liễu Hồng Ba đã săn sóc cho mình quá chu đáo, lòng tốt cùng đau khổ.

Từ Bi tăng bỗng nói:

- Hai vị thí chủ hà tất cãi nhau, hôm nay trời đã tối, hãy ở lại đây nghỉ tạm một đêm, đêm khuya yên tĩnh suy nghĩ cho kỹ, ngày mai hẵng quyết định cũng chẳng muộn. Tuy nhiên, vì sự bình an của bốn tự, xin hai vị thí chủ trong đêm đừng ra ngoài, kéo xúc phạm đến hung sát ác thần trong tự, có gì không phải, mong hai vị thông cảm bỏ qua cho!

Từ Bi tăng nói xong, đứng lên cáo từ, nói là đi chép Địa Phật Kinh.

Qua tâm ý kiên quyết của Liễu Hồng Ba, Tiết Cừ quả là phải yên tĩnh suy nghĩ một phen, trong bảy ngày nên làm những gì, bảy ngày thật ngắn ngủi...

Đêm ấy, Tiết Cừ và Liễu Hồng Ba được thu xếp trong một gian phòng khách hai giường ở hậu điện, lúc tiểu sa di mang đèn đến, lại căn dặn lần nữa, trong đêm tuyệt đối đừng ra khỏi phòng.

Lúc canh ba, Liễu Hồng Ba đã ngủ, Tiết Cừ bỗng bị một tiếng động khác lạ làm giật mình thức giấc, tiếng "lộp bộp" như là lửa cháy vậy.

Tiết Cừ sửng sốt, trong đêm khuya sao lại có tiếng lửa cháy thế này? Nhưng vì Từ Bi tăng đã căn dặn, chàng không dám mạo muội ra ngoài xem xét.

Lát sau, tiếng "lộp bộp" càng gần hơn, nhưng chàng vẫn không dám hành động bừa bãi, bởi chàng rất tin Từ Bi tăng, nếu chùa xảy ra hỏa hoạn, sao không thấy ngoài cửa sổ có ánh lửa, và cũng không có tiếng la hét kêu cứu của tăng chúng trong chùa?

Đột nhiên, Liễu Hồng Ba từ trên giường phóng xuống, hối hả nói:

- Cừ ca, xông ra mau, chúng ta đã trúng kế ác tặc rồi!

Tiết Cừ nghe vậy thì cả kinh, chú mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, thì ra trên cửa sổ chẳng rõ từ lúc nào đã phủ lên một mảnh vải đen rất dày, nên chẳng trông thấy gì cả.

Tiết Cừ đến kéo cửa, cửa cũng đã khóa trái bên ngoài, Tiết Cừ cả giận, một chưởng tung ra, cánh cửa văng bay, trước mắt liền hiện ra ánh lửa đỏ rực, tựa hồ cả bầu trời cũng bốc cháy.

Tiết Cừ vừa kinh vừa giận, tung mình lên mái nhà, vừa đưa mắt nhìn, bắt giác cả kinh thất sắc, thì ra chỉ trừ một hai ngôi nhà chỗ chàng đang đứng, cả ngôi chùa đều đã đắm chìm trong biển lửa.

Tiết Cừ cười khẩy nói:

- Chút lửa này mà cũng muốn gây khó khăn cho Tiết mỗ ư?

Liễu Hồng Ba cũng theo sau phi thân lên mái nhà, bỗng nói:

- Cừ ca, tiểu muội hoài nghi đây chính là Thiên Trung Thiên, ác tăng kia hẳn là Hắc Phong Đầu Đà, chuyện chúng ta lâm nạn, hẳn là do ác tăng Ngô Nguyên đến đây trước đã nói!

Tiết Cừ nghĩ cũng rất có lý, nếu không phải vậy, ác tăng kia sao thể đoán biết một cách thần kỳ như vậy.

Chàng quét mắt quan sát địa thế, xung quanh núi non vây bọc, giữa là bầu trời tròn, trong kinh Pháp Hoa có câu "Thánh Chủ Thiên Trung Thiên", đã vào Thánh Chủ Tự mà lại không biết là Thiên Trung Thiên.

Tiết Cừ thật tức muốn lộn gan, càng nghĩ càng giận, nhưng người ở trên mái nhà, dưới chân đã bốc khói, đâu còn thời gian nghĩ đến chuyện khác.

Chỉ thấy chàng một tay xách Liễu Hồng Ba lên, tay kia bợ lấy hai chân nàng và nói:

- Ba muội hãy cố hết sức phóng đi, ngu ca giúp một tay, hy vọng có thể vượt qua biển lửa!

Liễu Hồng Ba biết sự an nguy chỉ trong gang tấc, liền tức đề khí, hết sức tung mình trên tay Tiết Cừ, Tiết Cừ thuận thế vung tay, đưa Liễu Hồng Ba ra xa mười mấy trượng.

Liễu Hồng Ba người như tên bắn vượt qua mười mấy trượng, vẫn chưa ra khỏi biển lửa, lảng không chứng người, lại đề khí lần nữa, chân phải chỗi lên chân trái, lại vọt đi hơn hai trượng.

Nhưng khi hạ xuống, bên dưới vẫn là lửa đỏ ngùn ngụt, Liễu Hồng Ba không còn sức vọt đi nữa, bất giác hồn phi phách tán.

Đang khi nguy cơ như ngàn cân treo sợi tóc, bỗng cảm thấy một luồng kinh phong từ phía sau ập đến, đẩy nàng bay đi xa năm sáu trượng, hạ xuống bãi cỏ khô bên ngoài chùa.

Liễu Hồng Ba biết là Tiết Cừ đã kịp lúc cứu nguy cho mình, định thần ngoảnh lại nhìn, nhưng chẳng nhìn thấy Tiết Cừ đâu, nàng lại bàng hoàng kinh hãi.

Chú mắt nhìn lên mái nhà, dưới ánh trăng rùng rục, nào có bóng dáng của Tiết Cừ, vội lớn tiếng gọi:

- Cừ ca! Cừ ca...

Không nghe tiếng trả lời, biết là Tiết Cừ vì cứu mình đã bị hãm thân trong biển lửa, chẳng rõ sống chết, lòng đau đốn tột cùng, vừa định lao vào biển lửa, cùng chết với người yêu.

Đột nhiên, một hỏa cầu từ trong biển lửa bay lên, hạ xuống bên cạnh nàng.

Liễu Hồng Ba vừa thấy đã biết đó là Tiết Cừ, khôn xiết vui mừng, nhưng khắp người chàng đầy lửa đỏ, hẳn là thọ thương chẳng nhẹ.

Liễu Hồng Ba lại nghe lòng đau nhói, nhưng khi nhìn rõ Tiết Cừ đứng bên, lại bất giác sững sờ.

Trên người Tiết Cừ đâu có chút lửa nào?

Thì ra Tiết Cừ sau khi đẩy Liễu Hồng Ba bay đi, cũng đã đoán biết Liễu Hồng Ba không sao vượt khỏi biển lửa, nên liền tung mình theo sau.

Giá mà Liễu Hồng Ba không tự mình vọt đi hơn hai trượng, Tiết Cừ theo đến, có thể xách lấy nàng vượt qua biển lửa ra ngoài.

Song vì Liễu Hồng Ba tự lực vọt đi, đã khiến Tiết Cừ hụt hẫng, đành phải dùng chưởng lực đẩy Liễu Hồng Ba bay đi trước, còn bản thân chàng thì vì xuất chưởng đã rơi xuống biển lửa.

Cũng may là chàng phản ứng nhanh, một chưởng đánh bật ngọn lửa, vừa rơi xuống đất lập tức lấy Kim Liên Hoa ra, vung động liên hồi, bảo vệ toàn thân.

Nhưng vì một chưởng của Tiết Cừ đã khiến ngôi nhà sụp đổ, khiến chàng không thể phi thân lên ngay, hỏa cầu mà Liễu Hồng Ba nhìn thấy chính là Tiết Cừ vung động Kim Liên Hoa.

Kim Liên Hoa vung động trong lửa đỏ, chẳng phải giống hệt lửa đỏ hay sao?

Liễu Hồng Ba vừa thấy Tiết Cừ bình an vô sự, liền mừng rỡ sà vào lòng chàng nói:

- Ác tăng đáng chết kia thật là miệng lưỡi, nói trên người tiểu muội là nốt ruồi phúc gì đó, nốt ruồi họa thì có, ngày mai tiểu muội phải cắt lưỡi y mới được. Vì tiểu muội, đã mấy phen làm hại Cừ ca gặp nguy hiểm, nếu không, Cừ ca đâu có thể này, bằng vào võ công kinh người của Cừ ca, Cừ ca sợ ai đâu?

Nhưng Tiết Cừ không nghĩ vậy, chàng cho đó là điều phải làm, đã là người trong giới hiệp nghĩa thì đâu màng đến sự nguy hiểm của bản thân.

Chỉ nghe chàng nói:

- Ba muội, mọi sự để sau hẵng nói, bây giờ chúng ta hãy lên núi truy tìm bọn tặc tử, ngu ca không tin họ đi nhanh như vậy, một người cũng không còn.

Hai người phóng đi trong cỏ, chưa đến chân núi, bỗng nghe tiếng quát vang, mấy mươi mũi tên lửa từ trên không bay xuống, lập tức soi sáng chỗ đứng của Tiết Cừu và Liễu Hồng Ba.

Tiết Cừu một mặt đỡ gạt tên lửa, một mặt kéo Liễu Hồng Ba xông tới.

Tên lửa được tẩm dầu, gặp gió càng cháy mạnh hơn, rơi xuống cỏ khô, cỏ khô cũng bốc cháy, chỉ thoáng chốc, xung quanh hai người đều đã rục lửa.

Cỏ khô gặp lửa, nhanh chóng cháy lan rộng, trong khi ấy tên lửa vẫn không ngớt từ trên núi bắn xuống, và càng lúc càng nhiều hơn.

Tiết Cừu thấy không thể tiến tới, mà lui cũng không đường, tung mình trong cỏ lại bất tiện, đang vô kế khả thi, bỗng nghe Liễu Hồng Ba nói:

- Cừu ca, mau lên, chúng ta hãy phóng vào chỗ lửa đã cháy rồi!

Tiết Cừu nghe quả là diệu sách, một mặt đỡ gạt tên lửa trên đầu, một mặt đưa mắt nhìn quanh, bên trái quả có một khoảng đất hơn trượng lửa đã cháy yếu.

Chàng liền nắm tay Liễu Hồng Ba tung mình đến đó, chỉ hai chưởng đã dập tắt lửa.

Liễu Hồng Ba cũng vung chưởng bỏ ra tứ phía, phạm vi mỗi lúc càng rộng hơn, lửa đỏ không còn gây tổn thương cho hai người được nữa, nhưng nhất thời cũng chưa thể thoát ra ngoài được.

Lát sau, lửa đỏ cháy ra tứ phía, khoảng trống càng rộng hơn.

Bỗng nghe trên đỉnh núi có người lớn tiếng nói:

- Lửa thiêu hấn không chết, chả lẽ không đánh chết hấn được sao? Chúng ta hãy xuống dưới, đừng cho hấn chạy thoát!

Liền sau đó, trên núi xuất hiện mười mấy bóng người, lao xuống như bay.

Bỗng nghe Liễu Hồng Ba nói:

- Cừu ca, tiểu muội đi tìm một món binh khí vừa tay, sẽ quay lại giúp Cừu ca ngay!

Đoạn không chờ Tiết Cừu đáp lời, đã quay người phóng đi về phía Thánh Chủ Tự, Tiết Cừu định ngăn cản đã không còn kịp.

Bỗng nghe có người nói:

- Này, ả nha đầu kia đã bỏ chạy rồi!

- Càng tốt chứ sao! Vậy chúng ta càng dễ dàng lấy mạng tiểu tử ấy hơn!

Chốc lát sau, mười mấy hòa thượng đã lần lượt phóng vào hỏa trường, đi đầu là một người tay cầm thiền trượng và một người tay cầm Tử Kim Hàng Ma Trượng, chính là Từ Bi tăng và Ngô Nguyên hòa thượng.

Tiết Cừ thấy hai người, bất giác nghiêng răng buông tiếng cười khẩy, nhìn Từ Bi tăng nói:

- Người thật ra là ai? Dùng thủ đoạn đê tiện như vậy định hãm hại bốn thiếu gia, thật là mơ tưởng! Hôm nay bốn thiếu gia nhất định phải bằm vằm người làm muôn mảnh, chết không có đất chôn thây!

Từ Bi tăng ngửa mặt cười ha hả nói:

- Sái gia xưa kia pháp hiệu Hắc Phong, hôm nay đổi là Từ Bi, đó là dành riêng cho người, có gì không đúng sao? Sái gia đường đường Phật tướng, siêu độ cho người, đó là phúc duyên của người cao dày đấy!

Hòa thượng này quả chính là Hắc Phong Đầu Đà, nhân vật khét tiếng trong giới hắc đạo, và đúng như Liễu Hồng Ba đã nói, mọi sự đều là do Ngô Nguyên cho biết trước.

Thật ra, nốt ruồi kín trên thân người có thể nhìn mặt nhận ra, thậm chí người dày nghiên cứu còn có thể biết rõ vị trí, nên việc Hắc Phong Đầu Đà nhận biết cũng chẳng có gì lạ.

Tiết Cừ vừa nghe đối phương nhìn nhận là Hắc Phong Đầu Đà, đầu thế buông tha, lập tức cất tiếng hú dài, Kim Liên Hoa thi triển chiêu Diêu (lắc) Đầu Nhất Thiểm (tránh), kèm theo một luồng kinh phong nhanh như chớp công thẳng vào mặt Hắc Phong Đầu Đà.

Qua Ngô Nguyên hòa thượng, Hắc Phong Đầu Đà đã biết rõ về Tiết Cừ, tuy tự thị võ công cao thâm và đông người, nhưng cũng không dám khinh suất, vội tung mình lùi sau ba bước, thiền trượng với chiêu Lục Tảo Thiên Quân, quét ngang ra, nhắm vào bên lưng Tiết Cừ, uy thế cũng hết sức hung mãnh.

Tiết Cừ thấy thế trượng của đối phương hung mãnh, cũng không dám nạmh tiếp, lách sang bên hơn trượng tránh khỏi, chân chưa kịp đứng vững, bỗng thấy ánh tím lấp lánh, kinh phong ập xuống đỉnh đầu, chính là Tử Kim Hàng Ma Trượng của Ngô Nguyên.

Tiết Cừ biết Hàng Ma Trượng uy mãnh tuyệt luân, bất giác cả kinh, nhưng chàng cá tính cuồng ngạo, và căm hận Ngô Nguyên thấu xương, chỉ thấy chàng nhanh nhẹn lách sang

bên năm thước, tránh khỏi thế trượng, lệ làng xoay người, Kim Liên Hoa chớp nhoáng công ra ba chiêu, chia nhau nhắm vào ba yếu huyệt Huyền Cơ, Tương Đài và Kỳ Môn của Ngô Nguyên.

Ngô Nguyên một chiêu ám toán không thành, lòng đã kinh khiếp, lại thấy Kim Liên Hoa nhanh như tia chớp công đến, hồn phi phách tán, vội tung mình lùi sau nửa trượng, Tử Kim Hàng Ma Trượng quét ngang một vòng, bảo vệ quanh người.

Nhưng ba chiêu liên hoàn của Tiết Cừ hết sức lợi hại, đó là tuyệt chiêu trong Kim Liên Thập Bát Thiểm, mắt thấy Ngô Nguyên khó thể chống đỡ nổi.

Đột nhiên, một tiếng quát lạnh lạnh vang lên, tiếp theo là một luồng sáng bạc như tia chớp bay đến, nhắm ngay Kim Liên Hoa trong tay Tiết Cừ.

Tiết Cừ sửng sốt, ngỡ là Liễu Hồng Ba đã quay lại, nhưng khi thấy luồng sáng bạc bay đến, biết là đã lầm. Tuy nhiên, chàng sửng sốt không phải vì chuyện ấy, mà là do ở ánh kiếm kia.

Thì ra ánh bạc trước mũi kiếm thấp thỏ, dài đến gần một thước, thoáng nhìn cũng biết đó là một thanh bảo kiếm hiếm thế, Kim Liên Hoa của Tiết Cừ tuy không phải vật phàm, nhưng cũng không dám va chạm với ánh bạc ấy, vội triệt chiêu lui ra, khi đứng vững chú mắt nhìn, thì ra người ấy là Vu Liên Anh ở Đông Động Đình.

Chỉ thấy Vu Liên Anh nhướng mày tròng mắt nói:

- Họ Tiết kia, có còn nhận ra thanh bảo kiếm này không?

Tiết Cừ thật không ngờ Vu Liên Anh lại đột nhiên xuất hiện vào lúc này, có lẽ y thị còn là đồng bọn của Ngô Nguyên và Hắc Phong Đầu Đà, nghe vậy bèn đưa mắt nhìn thanh kiếm trong tay y thị, chỉ thấy thanh kiếm ấy dài chỉ một thước bảy tám, thân kiếm mỏng như giấy và sáng lóa, ánh bạc trước mũi kiếm lúc bất động cũng cỡ hai ba tấc, thấp thỏ rung động hết sức ghê rợn, Tiết Cừ đầu từng trông thấy thanh bảo kiếm này, đương nhiên không biết, bèn lắc đầu thay cho câu trả lời.

Vu Liên Anh cười lạnh lùng nói:

- Hãy xem cho rõ, đây chính là Phi Hồn Kiếm, đứng đầu trong bốn hung kiếm võ lâm!

Vừa nghe ba tiếng "Phi Hồn Kiếm", Tiết Cừ lòng rúng động mạnh, con tim se thắt, nước mắt dâng trào, Đông Bảo bảy mươi mấy người đều vì thanh kiếm này mà chết, chàng sao thể không thấy vật lòng đau?

Ngay khi ấy, Vu Liên Anh bỗng quát vang, Phi Hồn Kiếm như tia chớp đâm thẳng vào ngực Tiết Cừu.

Tiết Cừu tuy đang đau lòng, nhưng Kim Liên Hoa cũng không dám đón đỡ Phi Hồn Kiếm, vội lách sang bên nửa trượng tránh khỏi, rồi thì Kim Liên Hoa với chiêu Xuân Vân Xạ Triển từ ngang bên phải công Vu Liên Anh.

Vu Liên Anh một chiêu không trúng, Kim Liên Hoa đã công đến bấp tay trái, y thị cũng không khỏi kinh hãi, Tiết Cừu biến chiêu quá nhanh, không để cho y thị kịp rút kiếm về, đành lách tránh sang bên.

Tiết Cừu chỉ bức lui Vu Liên Anh, liền thu chiêu dừng lại nói:

- Vu cô nương, Tiết mỗ với cô nương thù không oán...

Vu Liên Anh đánh mặt quát:

- Không thù không oán ư? Người có biết Phi Hồn Kiếm này nguyên là vật sở hữu của ai không?

Tiết Cừu ngăn người:

- Của ai nào?

- Của Vu gia mấy mươi đời truyền lại!

- Nhưng đâu có ai cướp đoạt của cô nương?

- Người nói dễ nghe quá, chính nhà họ Tiết người đã cướp đoạt và sát hại hơn ba mươi người của Vu gia, lại còn định hủy đi nữa!

- Cô nương không được ngậm máu phun người như vậy!

Tiết Cừu tuy nói vậy, nhưng lòng thì hết sức kinh hãi, theo lời Ngô Nguyên thì xưa kia Phi Hồn Kiếm tuy là hung kiếm, nhưng cũng là vật thêm muốn của giới võ lâm, về sau lọt vào Đồng Bảo là do người mộ danh tặng cho, phụ thân vì kiếm ấy chẳng lành nên mới triệu tập quần hào thiên hạ, định thiêu hủy trước mặt mọi người.

Vu Liên Anh mặt tái xanh cười khẩy nói:

- Chuyện ấy Hắc Phong sư thúc chính là nhân chứng, Tiết gia tuy đường hoàng vì kiếm chẳng lành định thiêu hủy, song thực tế là muốn che giấu tai mắt thiên hạ, rèn một thanh kiếm khác giống hệt, dụng tâm thật đề tiện bỉ ổi, hôm nay bốn cô nương phải dùng thanh kiếm này đòi lại món nợ khi xưa ở người.

Vu Liên Anh vừa dứt lời, Phi Hồn Kiếm đã vung lên, nhanh như chớp đâm ra.

Tiết Cừ hết sức tức giận, Vu Liên Anh đã buông lời sỉ nhục phụ thân chàng, sao thể nhẫn nhịn, Kim Liên Hoa trong tay liền thi triển Kim Liên Thập Bát Thiểm, giao chiến với Vu Liên Anh.

Lần này chàng không tránh né thế công của Phi Hồn Kiếm nữa, vận Huyền Qua thân công vào Kim Liên Hoa, quyết dùng kỳ công này đối chọi với bảo kiếm hiểm thế của đối phương.

Phi Hồn Kiếm của Vu Liên Anh liên tiếp hai lần va chạm với Kim Liên Hoa của Tiết Cừ, nhưng đều bị một tiềm lực vô hình đẩy bật về, chẳng những không chém gãy được Kim Liên Hoa, mà sức phản chấn còn khiến cánh tay tê dại.

Thế nên, Vu Liên Anh chỉ mấy chiêu đã bị bức lui liền hồi, nhưng Tiết Cừ toàn lực thi triển, công lực cũng chẳng thể duy trì lâu.

Đột nhiên, ánh tím lấp loáng, Tử Kim Hàng Ma Trượng của Ngô Nguyên giáng xuống đỉnh đầu Tiết Cừ, tình thế thật vô cùng nguy hiểm, bởi chàng đỡ được bảo kiếm của Vu Liên Anh thì sẽ táng mạng dưới Tử Kim Hàng Ma Trượng của Ngô Nguyên, còn như đỡ được Tử Kim Hàng Ma Trượng thì lại không sao tránh khỏi Phi Hồn Kiếm của Vu Liên Anh.

May thay, ngay khi Tiết Cừ không biết ứng phó thế nào, bỗng thấy một luồng sáng bạc bay đến, Tiết Cừ nhận ra ngay đó chính là Táng Môn Kiếm, và Táng Môn Kiếm đương nhiên là của Vu Dũng Tịnh, em trai của Vu Liên Anh, định ba mặt giáp công lấy mạng Tiết Cừ.

Nào ngờ, Tiết Cừ vừa thấy Táng Môn Kiếm bay đến, lòng mừng khôn xiết, tay phải Kim Liên Hoa, đón đỡ Tử Kim Hàng Ma Trượng, tay trái nhanh như chớp chớp lấy Táng Môn Kiếm, rồi liền tức kéo tới, đón đỡ Phi Hồn Kiếm của Vu Liên Anh.

Ngô Nguyên vốn không phải là địch thủ của Tiết Cừ, y định cậy người đông thế mạnh, quyết giết bằng được Tiết Cừ, nguyên nhân là vì lúc ở trên Bách Hoa Đảo, y không nên quá tự tin đưa Kết Minh Bộ cho Tiết Cừ xem, vi phạm điều lệ kết minh khi xưa, chẳng cần Tiết Cừ tìm y, chỉ cần Tiết Cừ tiết lộ ra, giới hắc đạo cũng sẽ cùng nhau đối phó y, nên y mới cấp thiết hạ sát Tiết Cừ.

Lúc này Kim Liên Hoa đã đỡ Hàng Ma Trượng của y lại, y liền vận đề mấy mươi năm công lực nội gia đề xuống.

Nào ngờ, Kim Liên Hoa của Tiết Cừ đã được dồn vào kỳ công cái thế vô thượng, đề càng mạnh thì sức phản chấn càng lớn, liền tức đẩy bật Hàng Ma Trượng, và Tiết Cừ cũng thừa cơ lách người sang bên.

Nhưng chàng chưa kịp đứng vững, một luồng kinh phong đã như bài sơn đảo hải từ phía sau ập đến, Tiết Cừ ngoảnh lại nhìn, thì ra là bốn ngọn thiên trượng cùng lúc công đến.

Trong tình thế này, Tiết Cừ biết nếu không đại khai sát giới, thật khó thể thoát thân, bèn chẳng kể lời khuyên răn của Bi Linh đại sư, Kim Liên Hoa trong tay thì triển chiêu Đao Đả Kim Chung, đồng thời người vọt lên không, vừa vạn tránh khỏi bốn ngọn thiên trượng, chỉ thấy ánh vàng lấp lánh, tiếng rú thảm khốc liên vang lên, hết sức kinh người.

Tiết Cừ Kim Liên Hoa chỉ một chiêu đã đánh vỡ sọ bốn hòa thượng, liền khiến những người khác khiếp hãi, nhưng lại khiến Vu Liên Anh lửa giận xung thiên, lạnh lùng cười nói:

- Người rõ là tàn ác, bốn cô nương thí mạng với người!

Đoạn liền vung động Phi Hồn Kiếm lao tới, chỉ thấy một làn mây đỏ nhàn nhạt từ mũi kiếm chậm chậm toát ra.

Tiết Cừ trong lúc nghênh chiến, một thoáng sơ ý đã ngửi phải chút ít, nhưng mũi lạ vừa xông vào mũi, liền cảm thấy đầu óc choáng váng, tay chân bủn rủn.

Tiết Cừ cả kinh thất sắc, vội nín thở tung mình đến chỗ đầu gió, nào ngờ mây đỏ một khi theo gió tan ra, lập tức trở nên vô hình, không còn nhìn thấy nữa.

Nhưng chỉ thoáng chốc, ba bốn người của đối phương đã ngã lăn ra đất, Tiết Cừ không dám khinh suất, phong bế chặt hô hấp, lại đón tiếp bảo kiếm cuộn cuộn công đến của Vu Liên Anh, và Tử Kim Hàng Ma Trượng nặng nề uy mãnh của Ngô Nguyên hòa thượng.

Bỗng, bên cạnh có người lớn tiếng nói:

- Trả Táng Môn Kiếm cho ta! Trả Táng Môn Kiếm cho ta!

Tiết Cừ liếc mắt nhìn, chính là Vu Dũng Tịnh, Tiết Cừ bất giác nực cười, Vu Dũng Tịnh rõ là ấu trĩ.

Tiết Cừ nghe vậy mới nhớ đến thanh Táng Môn Kiếm trong tay, bèn chuyên dùng Táng Môn Kiếm đón tiếp Phi Hồn Kiếm của Vu Liên Anh, quả nhiên có công hiệu, Vu Liên Anh không dám dùng Phi Hồn Kiếm chém bổ Táng Môn Kiếm, nên thế công của nàng ta đã bị hạn chế rất nhiều.

Thế là, Tiết Cừ đã có thể chuyên tâm dùng Kim Liên Hoa đối phó với Ngô Nguyên.

Kịch chiến hồi lâu, không còn nhớ rõ bao nhiêu chiêu nữa, lúc này trời đã hửng sáng.

Ngô Nguyên thấy thời gian lâu mà không thắng nổi Tiết Cừ, không khỏi sốt ruột nói:

- Lão đại làm sao vậy? Cùng xông vào đi chứ!

Hắc Phong Đầu Đà cười lạnh lùng nói:

- Sái gia coi chừng ở đây, đừng sợ!

Ngộ Nguyên nghe vậy bất giác rợn người, ngay khi ấy ánh vàng ập đến, vội vung động Hàng Ma Trượng bảo vệ trước mặt, lớn tiếng nói:

- Lão đại, mau lên!

Hắc Phong Đầu Đà cười hăng hắc:

- Vội gì chứ? Vu cô nương chẳng phải đang giúp người là gì? Sái gia muốn chờ một lát!

Ngộ Nguyên cả kinh, y đã nhận ra Hắc Phong Đầu Đà có ý chẳng lành, thật ra hai người vốn đều mặt hòa lòng không hòa, cùng nghi ngờ và âm thầm tranh giành lẫn nhau.

Tiết Cừu vừa thấy có cơ hội, Kim Liên Hoa trong tay càng vung động nhanh hơn, chiêu thức càng dày đặc hơn, phủ trùm khắp người Ngộ Nguyên.

Bên cạnh tuy có Hắc Phong Đầu Đà trợ giúp, song vì Vu Liên Anh có điều e ngại, uy lực giảm sút rất nhiều.

Bỗng nghe Hắc Phong Đầu Đà cười nói:

- Ngộ Nguyên, người hãy thú thật đi, người đã đến Hải Thượng Hải suốt nửa năm trời với mục đích gì, chả lẽ còn muốn giấu giếm sái gia, nếu người không chịu nói thật, sái gia sẽ bảo Vu cô nương lui ra ngay!

Ngộ Nguyên nghe vậy hoảng kinh, một mình y tuyệt đối không phải là địch thủ của Tiết Cừu, y thật không ngờ Hắc Phong Đầu Đà lòng dạ đen tối như vậy, lại thừa cơ hội uy hiếp y, thật là độc ác.

Ngộ Nguyên thoáng chốc do dự, Hắc Phong Đầu Đà đã dương thanh nói:

- Liên Anh, lui ra!

Hắc Phong Đầu Đà là sư thúc của Vu Liên Anh, đương nhiên là nàng ta phải vâng lời, tuy không hiểu giữa hai người có vấn đề gì, nhưng nàng ta chẳng thể không triệt chiều lui ra.

Thế là, Tiết Cừu vui mừng khôn xiết, đối phương càng bất hòa thì chàng càng có lợi, một chọi một chàng thừa sức thủ thắng, một chọi hai cũng vẫn có thể miễn cưỡng cầm cự, còn như một chọi ba thì chưa biết chừng, nếu có thêm bảo kiếm và độc vật thì chàng phải hết sức cẩn thận.

Ngộ Nguyên vừa thấy Vu Liên Anh lui ra, áp lực liền gia tăng, vừa kinh hãi lại vừa tức giận, vội nói:

- Lão đại, chúng ta hãy hợp sức lấy mạng tiểu tử này rồi hẵng nói chuyện riêng tư, vậy chẳng tốt hơn sao?

Hắc Phong Đầu Đà cười nham hiểm:

- Không cần vậy, đã có người thay sái gia bức cung, vậy chẳng tốt hơn sao? Người quý kế đa đoan, hãy nói mau đi!

Ngộ Nguyên trong thoáng chốc ấy đã thi triển ba mươi sáu chiêu Hàng Ma trượng pháp bảo vệ toàn thân, không dám tấn công, nghe Hắc Phong Đầu Đà nói vậy, tức đến mặt mày trắng bệch nói:

- Không sai, sái gia quả là có mục đích!

Hắc Phong Đầu Đà nóng lòng hỏi:

- Định đoạt lấy Kết Minh Bộ phải không?

- Phải!

- Lấy được chưa?

- Đang ở trong lòng sái gia!

- Nếu người không ném ra, đừng hòng sái gia cứu người.

- Nếu không cứu sái gia, người cũng đừng hòng có được Kết Minh Bộ!

Hắc Phong Đầu Đà cười khẩy:

- Được, để xem ai cứng rắn hơn ai!

Ngộ Nguyên tức muốn vỡ tung lồng ngực, nhưng dưới sự tấn công tới tấp của Tiết Cừu, y đã mồ hôi nhễ nhại, chống đỡ khó khăn, tình thế hết sức nguy ngập, vạn bất đắc dĩ lấy Kết Minh Bộ ra, vung tay ném lên không.

Bởi y biết không chỉ Hắc Phong Đầu Đà muốn lấy Kết Minh Bộ, mà cả Tiết Cừu cũng muốn lấy, y thà để lọt vào tay Tiết Cừu còn hơn, bởi khi Tiết Cừu tranh đoạt Kết Minh Bộ, y có thể thừa cơ hội đào tẩu.

Nào ngờ, Kết Minh Bộ vừa rời khỏi tay, mạn sườn y đã bị Kim Liên Hoa đánh trúng, lập tức miệng phun máu xối xả, ngã lăn ra đất.

Tiết Cừu một chiêu đả thương Ngộ Nguyên, tay trái Táng Môn Kiểm cũng đã đâm trúng Kết Minh Bộ, nhất cử lưỡng đắc.

Hắc Phong Đầu Đà chẳng ngờ Tiết Cừ cũng muốn lấy Kết Minh Bộ, vừa thấy trường kiếm của Tiết Cừ đâm trúng Kết Minh Bộ, bất giác cả kinh, liền buông tiếng quát vang, vung trượng lao tới.

Hắc Phong Đầu Đà vừa xuất thủ, những hòa thượng vây quanh cũng liền vung trượng giáp công, kể cả hai chị em họ Vu, vây chặt Tiết Cừ vào giữa.

Ngộ Nguyên nằm dưới đất tuy thọ trọng thương, nhưng chưa chết, chỉ nghe y thở hổn hển nói:

- Hắc Phong Đầu Đà, thì ra ngươi độc ác như vậy, ngươi cũng chẳng trách sái gia được. Vu cô nương, gia đình cô ba mươi mấy người chính là do y cấu kết với Quỷ Bà Ấn Thiên Quyên hại chết...

Chưa kịp dứt lời, đầu Ngộ Nguyên đã bị trúng một trượng, lập tức vỡ sọ chết một cách thê thảm.

Trượng ấy đương nhiên là của Hắc Phong Đầu Đà, lão hối hận đã không giết chết Ngộ Nguyên sớm hơn, lão vốn có dụng tâm sâu sắc, bởi hai chị em Vu Liên Anh và Vu Dũng Tịnh chính là hậu nhân của Võ Lâm Nhất Quái Vu Bách Niên ở Sơn Ngoại Sơn, biết hai người có mặt ở Thái Hồ, bèn dùng lời ngon tiếng ngọt đánh lừa và tặng cho Phi Hồn Kiếm, định cậy hai người giúp sức, cho dù Vu Bách Niên có biết cũng chẳng sao, bởi Vu Bách Niên chính là sư huynh của lão, nhưng Vu Bách Niên không hề biết gia đình họ Vu hơn ba mươi người là do lão với Quỷ Bà Ấn Thiên Quyên hại chết, khi xưa lão đã giá họa cho Túy Thánh Lạc Thiên, giờ đây lại chuyển sang Tiết Cừ, lúc này đã bị Ngộ Nguyên vạch trần sự thật, lão bèn vội nói:

- Liên Anh, chớ nghe y nói bậy, y là chó điên cắn người bừa bãi đó thôi!

Hai chị em Vu Liên Anh nghe Ngộ Nguyên nói vậy, sớm đã lui ra, lòng bán tín bán nghi, bởi trước lúc hai người vào Trung Nguyên, Võ Lâm Nhất Quái đã căn dặn một số điều, chỉ bảo họ âm thầm điều tra kẻ thù thực sự, chứ không bảo họ trực tiếp đến Thiên Trung Thiên, mặc dù Hắc Phong Đầu Đà là sư đệ của ông, nhưng ông hết sức không ưa lão ta.

Hắc Phong Đầu Đà vừa thấy Vu Liên Anh lui ra, lòng cũng không khỏi phập phồng lo lắng, bằng vào ngọn thiên trượng trong tay, Tiết Cừ muốn đá thương lão, trong vòng trăm chiêu khó thể thành công, nhưng nếu Vu Liên Anh trở mặt liên thủ với Tiết Cừ thì lão ắt nguy to.

Lúc này trời đã sáng tỏ, hai chị em họ Vu đứng ngậy ra, không biết phải làm sao, giúp Tiết Cừ hay là giúp Hắc Phong Đầu Đà?

Còn Tiết Cừ thì thấy hai chị em lui ra, chàng đã nắm chắc phần thắng, vả lại chàng vốn chẳng có thù oán gì với chị em họ Vu, thật không muốn gây tổn thương cho họ, nên vừa rồi rất vương bận chân tay, một khi lui ra, chàng có thể chẳng chút e ngại đại khai sát giới.

Chỉ nghe chàng cất tiếng hú dài, liền thì tiếng rú thảm vang lên, máu bắn tung tóe, chỉ thoáng chốc, bọn hòa thượng bao vây đã thương vong hơn nửa phần, Tiết Cừ hết sức hả dạ, trái lại Hắc Phong Đầu Đà tột cùng lo sợ, chẳng biết phải ứng phó thế nào.

Bỗng nghe một tiếng hú quái dị từ dưới chân núi vọng lên, tiếng hú chưa dứt, hiện trường đã xuất hiện một lão nhân tóc bạc râu dài.

Hai chị em họ Vu vừa thấy lão nhân ấy, liền tức lao đến, và đồng thanh gọi:

- Sư phụ! Sư phụ!

Lão nhân râu dài phất nhẹ tay áo, ngăn hai chị em lại, đôi mắt ung sáng rực thân quang nhìn Hắc Phong Đầu Đà, gắt giọng nói:

- Lão phu sớm đã hoài nghi là người gây ra, còn chưa chết mau?

Hắc Phong Đầu Đà vừa thấy lão nhân râu dài xuất hiện, cũng hết sức kinh hãi, song vẫn điềm tĩnh buông tiếng cười to, toàn lực tung ra hai chiêu, bức lui Tiết Cừ ba bước, đoạn mới nói:

- Sư huynh cũng chớ đắc ý, khi xưa kết minh sát hại hơn bảy mươi người của Đồng Bảo, nay án đã phát, và Kết Minh Bộ cũng đã bị đối phương lấy được, sớm muộn gì sư huynh cũng khó thể thoát chết.

Lão nhân râu dài nghe vậy, toàn thân cũng rúng động, đôi mắt ung bất giác di chuyển sang Tiết Cừ.

Tiết Cừ không biết lão nhân này là ai, nên không lưu ý, chỉ một lòng chú ý Hắc Phong Đầu Đà, sợ lão thừa cơ đào tẩu.

Hắc Phong Đầu Đà lui ra, bọn hòa thượng cũng lui ra, hiện trường liền trở nên yên lặng như chết, mãi đến lúc này Tiết Cừ mới nhớ đến Liễu Hồng Ba, không sai, chính Liễu Hồng Ba đã bỏ chàng đi trước, ngoại trừ sợ nàng gặp bất trắc, Tiết Cừ chẳng bận tâm đến gì khác.

Thốt nhiên, một tiếng quát vang, Hắc Phong Đầu Đà vung động thiền trượng trong tay, lao bổ vào lão nhân râu dài.

Lão nhân râu dài vì những lời nói của Hắc Phong Đầu Đà đang đưa mắt nhìn Tiết Cừ, chẳng ngờ Hắc Phong Đầu Đà lại đột nhiên xuất thủ tấn công.

Tuy nhiên, ông chẳng phải là kẻ tầm thường, lập tức tay áo vung mạnh, chân bước liền hoàn, một tay áo quét về phía Hắc Phong Đầu Đà, một tay áo đẩy chị em họ Vu ra xa, người liền tiếp thoái lui bảy tám bước, mới tránh khỏi chiêu đột kích của Hắc Phong Đầu Đà.

Hắc Phong Đầu Đà tuy người béo phì, nhưng khinh công chẳng kém, liền tiếp ba lượt tung mình đã ra xa hơn hai mươi trượng, gần xuống đến chân núi.

Đột nhiên, kinh phong từ sau ập nhanh đến, một bóng người lướt qua đỉnh đầu, hạ xuống cản ngay trước mặt.

Hắc Phong Đầu Đà chú mắt nhìn, bất giác rợn người, thì ra chính là tử đối đầu Đồng Bảo Tiết Cừu.

Tiết Cừu đã cất Táng Môn Kiếm và Kết Minh Bộ vào trong túi da, một tay cầm Kim Liên Hoa, cười lạnh lùng nói:

- Ác tăng, đây chính là nơi chôn thây của ngươi, còn muốn đào tẩu ư?

Vừa dứt lời, Kim Liên Hoa đã vung lên thành những đóa hoa vàng, phủ chụp xuống đỉnh đầu Hắc Phong Đầu Đà.

Hắc Phong Đầu Đà vốn ngỡ thừa cơ đào tẩu hẳn có thể thoát thân, nào ngờ khinh công của Tiết Cừu cao hơn lão nhiều, biết phen này dữ nhiều lành ít, liền vung thiền trượng đón đỡ Kim Liên Hoa, bỗng sinh kế, vội nói:

- Tiết thiếu hiệp nếu có thể tha cho lão tăng phen này, lão tăng sẽ cho thiếu hiệp biết một điều bí mật!

Tiết Cừu lạnh lùng nói:

- Lão chó có lời ngon tiếng ngọt ở trước mặt Tiết mỗ!

Hắc Phong Đầu Đà chẳng màng Tiết Cừu có nghe hay không, với vẻ chắc chắn nói:

- Tiết thiếu hiệp có biết vụ huyết án Đồng Bảo do ai chủ mưu không?

Tiết Cừu rung động cõi lòng, vội hỏi:

- Ai chủ mưu?

- Hãy đi theo lão tăng!

Hắc Phong Đầu Đà vừa dứt lời đã từ bên cạnh tunh mình lên núi, vì lúc này những người khác cũng đã đến gần.

Tiết Cừ vì muốn biết điều bí mật ấy, bèn để cho Hắc Phong Đầu Đà thoát khỏi tay chàng.

Quả thật, điều ấy chàng chẳng thể không biết, thật ra người nào là chủ mưu? Mục đích là gì? Thù hận, ganh tỵ hay tình yêu?

Tiết Cừ theo sát phía sau Hắc Phong Đầu Đà, lát sau đã bỏ xa những người khác.

Vào trong một khu rừng rậm rạp, Hắc Phong Đầu Đà thở hào hển dừng lại, Tiết Cừ nắm chặt Kim Liên Hoa trong tay, đứng phía sau Hắc Phong Đầu Đà.

Hắc Phong Đầu Đà như đã nắm chắc trái tim của Tiết Cừ, ném thiên trọng xuống đất, ngồi xuống trên bãi cỏ, rồi mới chậm rãi nói:

- Tiết thiếu hiệp không biết thật ư?

Tiết Cừ trầm ngâm:

- Ác tăng Ngô Nguyên có cho Tiết mỗ biết, nguyên nhân là vì Phi Hồn Kiếm!

Hắc Phong Đầu Đà cười ha hả:

- Đó chỉ là một, kẻ chủ mưu là...

Tiết Cừ nôn nóng hỏi:

- Là ai?

Hắc Phong Đầu Đà tần ngần:

- Nói ra chỉ sợ thiếu hiệp không tin thôi!

- Lão nói vậy là sao?

- Vì người ấy là nhân vật chính phái!

Tiết Cừ giật thót người, lấm bầm:

- Chẳng lẽ ông ta còn là chủ mưu ư?

Tiết Cừ tuy nói rất khế, nhưng Hắc Phong Đầu Đà nghe rõ mồn một, lòng cũng không khỏi kinh ngạc thầm nhủ:

- Chẳng lẽ hắn đã đoán biết trước rồi hay sao?

Bèn hỏi:

- Tiết thiếu hiệp đã biết rồi ư?

Tiết Cừ lắc đầu:

- Không, lão nói đi!

Hắc Phong Đầu Đà ngẫm nghĩ một hồi mới nói:

- Chính là Cái bang lão bang chủ Truy Phong Vô Ảnh Độc Cước Thần Khất!

Tiết Cừ tuy đã sớm đoán là ông ta, nhưng cũng không khỏi sửng sốt, đứng thừ ra tại chỗ.

Hắc Phong Đầu Đà tưởng chàng không tin, lại nói:

- Nếu thiếu hiệp không tin, trong tay thiếu hiệp đã có Kết Minh Bộ khi xưa, mở ra xem là rõ ngay!

Tiết Cừ lúc này đầu óc đờ đẫn, không hề biết Hắc Phong Đầu Đà nói gì.

Hắc Phong Đầu Đà cười đứng lên, nhẹ vỗ vai Tiết Cừ nói:

- Không nên quá tin người, có khi lão tăng ngay cả bản thân mình cũng chẳng tin...

- o O o -